

Το ΣΤΕΚΙ STRAWBERRY PANCAKE

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΑΝΘΙΖΕΙ
ΣΤΑ ΠΙΟ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΑ ΜΕΡΗ...
LAURIE GILMORE

ΜΠΕΣΤ
ΣΕΛΕΡ
ΤΩΝ SUNDAY
TIMES

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το στέκι Strawberry Pancake**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Strawberry Patch Pancake House

Από τις Εκδόσεις One More Chapter, a division of HarperCollinsPublishers Ltd,
Ηνωμένο Βασίλειο 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Laurie Gilmore

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γωγώ Αρβανίτη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Laurie Gilmore, 2025

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Lucy Bennett/HarperCollinsPublishers Ltd

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kelley McMorris/Shannon Associates

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

ISBN 978-618-01-6055-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAURIE GILMORE

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

Ο Άρτσερ Μπερ είχε μόλις γίνει πατέρας με έναν τρόπο που δε θα φανταζόταν ποτέ. Όχι πως είχε φανταστεί ποτέ ότι θα γινόταν πατέρας. Τι δουλειά είχε αυτός, ένας ορμισμένος εργένης και εργασιομανής σεφ, με ένα παιδί; Δεν είχε καν φυτά εσωτερικού χώρου γιατί δεν είχε χρόνο να τα διατηρήσει ζωντανά. Και ήταν σίγουρος πως ένα παιδί χρειάζεται περισσότερη φροντίδα από έναν φίλο.

Όμως, σύμφωνα με τη δικηγόρο που του είχε τηλεφωνήσει πριν από μία εβδομάδα και είχε ταρακουνήσει ολόκληρη την ύπαρξή του, ο Άρτσερ είχε μια κόρη. Μια κόρη την οποία δεν είχε γνωρίσει ποτέ και της οποίας την ύπαρξη αγνοούσε εδώ και πέντε χρόνια από τη γέννησή της. Και η μητέρα της, η Κέιτ, είχε σκοτωθεί πρόσφατα σε αυτοκινητικό δυστύχημα και τώρα δε θα είχε ποτέ τη δυνατότητα να τη ρωτήσει γιατί, ενώ δεν του είχε πει για το παιδί, τον είχε καταγράψει ως πατέρα στο πιστοποιητικό γέννησης.

Του φαινόταν ακόμη τελείως τρελό όταν το σκεφτόταν. Ακόμη και τώρα, καθώς περπατούσε γρήγορα στον κεντρικό δρόμο της παράξενης κωμόπολης όπου είχε μεγαλώσει η Κέιτ, τίποτα δεν του φαινόταν αληθινό. Ο Άρτσερ, *μπαμπάς*; Ήταν παράλογο. Κούνησε ζωηρά το κεφάλι του, προσπαθώντας μάταια να ξυπνήσει. Χρειάζοταν έναν καφέ. Είχε χρόνια να ξυπνήσει τόσο νωρίς. Η δουλειά σε κουζίνες σε όλο το Παρίσι

τον είχε κάνει πρακτικά νυκτόβιο. Σπάνια γύριζε σπίτι πριν από τη 1 π.μ. Πώς υποτίθεται ότι θα φρόντιζε ένα παιδί, για όνομα του Θεού.

Η δικηγόρος ήταν πεπεισμένη ότι η κόρη του θα ήταν καλύτερα μαζί του απ' ό,τι με την ηλικιωμένη γιαγιά της, αλλά ο Άρτσερ δεν ήταν βέβαιος. Δε θα ήταν καλύτερα το παιδί να ζήσει κοντά σε κάποιον που θα ήξερε τι να κάνει;

Η σκέψη του επέστρεψε στην Κέιτ. Παρότι δεν είχε μιλήσει μαζί της εδώ και πέντε χρόνια, δεν το χωρούσε ο νους του ότι είχε χαθεί και τώρα δε θα μπορούσε να της κάνει καμία από τις εκατοντάδες ερωτήσεις του.

Η Κέιτ Κάρπεντερ. Την είχε γνωρίσει όταν δούλευε σε ένα πολυτελές εστιατόριο στη Βοστώνη. Εκείνη ήταν στην υποδοχή πελατών και αυτός ασκούμενος σεφ. Ήταν όμορφη και διασκεδαστική. Είχαν κοιμηθεί μαζί μόνο μερικές φορές. Ο Άρτσερ θα έφευγε σύντομα ούτως ή άλλως. Για την Ευρώπη, για να κυνηγήσει το τρελό όνειρό του να γίνει σεφ με αστέρι Michelin. Μήπως ήταν αυτός ο λόγος που η Κέιτ δεν του είχε πει για το μωρό; Στα χρόνια που πέρασαν θα μπορούσε να του το είχε πει χίλιες φορές· γιατί δεν του το είπε;

Και τι θα είχε κάνει ο Άρτσερ; Θα είχε εγκαταλείψει τα πάντα; Το όνειρό του; Την τέλεια δουλειά του; Τον στόχο του να γίνει ο καλύτερος όλων; Θα είχε καταλήξει πολύ νωρίτερα σε ετούτη την πόλη; Θα είχε παντρευτεί την Κέιτ;

Θα την είχε μισήσει επειδή θα είχε ματαιώσει το σχέδιο για τον εαυτό του που με τόση σχολαστικότητα είχε στήσει;

Ξεροκατάπτε πάνω από τον κόμπο που του έφραζε τον λαιμό. Τίποτε απ' αυτά δεν είχε σημασία πια, γιατί η Κέιτ είχε χαθεί. Η Κέιτ είχε χαθεί κι αυτός βρισκόταν τώρα εδώ για να γνωρίσει την κόρη του. Ήταν τραγικό, που να πάρει. Και ο

Άρτσερ δεν μπορούσε να το αντιμετωπίσει χωρίς να έχει πιει έναν καφέ.

Για πρώτη φορά αφότου είχε έρθει στην πόλη κατέβηκε μέχρι το κέντρο της. Ήταν... παράξενα γραφικό, σαν τοπίο σε παλιά καρτ ποστάλ. Γραφικό και απίστευτα μικρό. Ένας κεντρικός δρόμος με δέντρα και μια χούφτα καταστήματα, που διέτρεχε περίπου δύο οικοδομικά τετράγωνα. Και αυτό ήταν όλο. Η εμπορική περιοχή γρήγορα έγινε περιοχή με κατοικίες. Καμία σχέση με την παλλόμενη ενέργεια του Παρισιού. Οι ελπίδες του Άρτσερ για έναν ωραίο πρωινό καφέ άρχισαν να εξανεμίζονται.

Έκανε κρύο σήμερα, ιδίως τόσο νωρίς το πρωί. Η χειμωνιάτικη παγωνιά δεν είχε υποχωρήσει ακόμη και, παρόλο που ήταν μόλις η πρώτη εβδομάδα του Μαρτίου, όλα τα καταστήματα, σε πείσμα του καιρού, είχαν στην πόρτα τους ένα στεφάνι από λουλούδια ή ψεύτικες τουλίπες στη βιτρίνα τους. Και όλα ανεξαιρέτως είχαν και από μια επιγραφή που διαφήμιζε ένα κυνήγι πασχαλινού αυγού πολύ σύντομα. Τα πάντα ήταν κάπως... πολύ χαριτωμένα για το γούστο του. Σοβαρά τώρα, σκόπευε να ζήσει εδώ; Μέσα σε αυτή τη διαφήμιση της γραφικής γοητείας της Νέας Αγγλίας; Δεν ήταν σίγουρος ότι θα το άντεχε. Προτιμούσε η ζωή του να είναι πιο τραχιά από λουλουδένια στεφάνια και κυνήγια πασχαλινών αυγών.

Οι καταστηματάρχες άρχιζαν να ανοίγουν τις πόρτες των μαγαζιών τους και όλο και περισσότεροι άνθρωποι έκαναν την εμφάνισή τους στον μέχρι τώρα σχεδόν έρημο δρόμο. Και, εκτός αν είχε παρανοήσει τελείως, ο Άρτσερ ήταν σίγουρος ότι σχεδόν όλοι τον κοίταζαν με περιέργεια.

Υπέροχα. Ακριβώς ό,τι χρειαζόταν. Περίεργοι επαρχιώτες να χώνουν τη μύτη τους στις προσωπικές υποθέσεις του, όταν

αυτός το μόνο που ήθελε πραγματικά ήταν να τακτοποιήσει τα πράγματα με το παιδί του και να επιστρέψει στο Παρίσι, στην κουζίνα του και στην πραγματική ζωή του. Αυτός ο αλλόκοτος δρόμος με τη βεβιασμένη ανοιξιάτικη διακόσμηση και τους περιέργους κατοίκους δεν ήταν γι' αυτόν. Ο Άρτσερ λαχταρούσε ήδη την ανωνυμία της μεγαλούπολης.

Προσπέρασε ένα κατάστημα κατοικίδιων ζώων, αγνούτσας και τα κουνελάκια στη βιτρίνα και τον φιλικό χαιρετισμό του καταστηματάρχη. Δε στάθηκε ούτε στο ανθοπωλείο ούτε στο παγωτατζίδικο. Δεν μπορεί, κάπου θα υπήρχε και ένα καφέ σε αυτό το καταραμένο μέρος!

Α, να το! Στον δρόμο μπροστά του έπιασε το μάτι του μια επιγραφή: *Καφέ Pumpkin Spice*. Συνοφρυσώθηκε. Μακάρι να σέρβιραν και άλλα πράγματα εκεί μέσα, εκτός από εποχιακά ποτά φίσκα στη ζάχαρη. Καθώς διέσχισε τον δρόμο, πρόσεξε αμέσως την παμπ ακριβώς δίπλα στο καφέ. Βολικό και αυτό, για όσον καιρό θα έμενε εδώ.

Ο μακρόστενος όρθιος μαυροπίνακας έξω από την καφετέρια διαφήμιζε ένα καινούργιο σμούθι λαχανικών και σκόουνς με λεμόνι και μύρτιλα. Μυρωδιά φρέσκου καβουρδισμένου καφέ ξεχυνόταν από το μαγαζί και ο Άρτσερ ένωσε το σώμα του να ζωντανεύει. Δόξα τω Θεώ. Δε θα μπορούσε να συναντηθεί με την κόρη του –την κόρη του– ακόμη δεν είχε συνηθίσει αυτή τη λέξη– μισοκοιμισμένος.

Άπλωσε το χέρι να πιάσει το χερούλι της πόρτας, αφηρημένος, γιατί σκεφτόταν το παιδί και την ευθύνη που συνεπαγόταν και αν θα έπαιρνε ή όχι και ένα σκόουνς με τον καφέ του, όταν η πόρτα του μαγαζιού άνοιξε απότομα και λίγο έλειψε να τον χτυπήσει κατακέφαλα.

«Τι στο...» Τα λόγια του πνίγηκαν από την τσιρίδα που

έβγαλε η γυναίκα, λες και είχε μπουκάρει αυτός στο καφέ, αδιαφορώντας για τους άλλους.

«Αχ, όχι!» φώναξε η γυναίκα μετά την τσιρίδα, αλλά ήταν πολύ αργά. Ο δίσκος με τα σμούθις που κουβαλούσε έγειρε προς το μέρος του Άρτσερ, η ίδια έπεσε πάνω του με όλη της τη φόρα, τα λυτά μακριά κόκκινα μαλλιά της σκέπασαν το πρόσωπό του και ο Άρτσερ την έπιασε από τα μπράτσα και τη σταθεροποίησε.

«Ω, γαμώτο!» είπε η γυναίκα με ένα βογκητό, κοιτώντας κάτω και ανάμεσά τους το πηχτό πράσινο ζουμί που έσταζε από το στέρνο του Άρτσερ και είχε γεμίσει με πιτσιλιές το στήθος της.

Ο Άρτσερ σχεδόν μούγκρισε από θυμό. Ανάθεμα! Δεν είχε χρόνο για τέτοια. Δεν προλάβαινε να γυρίσει στο γραφικό σπιτάκι που είχε νοικιάσει και να αλλάξει ρούχα. Δεν έπρεπε να αργήσει στην πρώτη του συνάντηση με την... την... *κόρη του*. Δεν είχε υπολογίσει μια πιθανή καθυστέρηση από μετωπική σύγκρουση με έναν ανθρώπινο κυκλώνα με σμούθι λαχανικών!

Πρέπει να του ξέφυγε ένα γρύλισμα, ωστόσο, γιατί η γυναίκα είχε γουρλώσει τα μάτια της από φόβο και τα μάγουλά της είχαν γίνει κόκκινα από ντροπή.

«Χίλια συγγνώμη», του είπε. «Βιαζόμουν γιατί έχω αργήσει και δεν πρόσεχα καθ—»

«Δεν πειράζει», τη διέκοψε, αν και πείραζε, πείραζε πάρα πολύ. Θα εμφανιζόταν στη σημαντικότερη συνάντηση της ζωής του με άσπρο πουνκάμισο μουσκεμένο με σμούθι λαχανικών. Ένας πατέρας με λεκιασμένο πουνκάμισο δεν είναι το είδος του πατέρα που εμπνέει εμπιστοσύνη. Και ο Άρτσερ προσπαθούσε απεγνωσμένα να ανακτήσει λίγη από τη συνηθισμένη του αυτοπεποίθηση.

«Πειράζει. Άφησέ με να σε βοηθήσω».

Τότε ο Άρτσερ συνειδητοποίησε ότι κρατούσε ακόμη τη γυναίκα από τα μπράτσα και ότι στεκόταν πολύ κοντά της. Κατέβασε τα χέρια του και έκανε ένα βήμα πίσω, πέφτοντας έτσι πάνω στην πόρτα που είχε κλείσει στο μεταξί.

«Δε χρειάζομαι βοήθεια», της είπε ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο μπαρ της καφετέριας και στη μακριά ουρά αυτών που περίμεναν εκεί. Προφανώς δεν προλάβαινε να πιει έναν καφέ τώρα πια. Θα συναντούσε την κόρη του με λερωμένο πουκάμισο και πονοκέφαλο από την έλλειψη καφεΐνης. Τέλειο. Απλώς τέλειο.

Η γυναίκα είχε αρπάξει μια χούφτα χαρτοπετσέτες από το πιο κοντινό τραπέζι και τώρα τις πίεζε πάνω στο στήθος του. «Έτσι. Θα το διορθώσουμε κάπως. Θα απορροφηθεί το περιόσιο ζουμί και μετά θα πάμε στο μπάνιο και ίσως με λίγο σαπούνι ή κάτι...» Του μιλούσε σκουπίζοντας συγχρόνως το πουκάμισό του, μια γρήγορη φλυαρία που ήταν παράξενα καθησυχαστική. Τα χέρια της στο στήθος του, η μαλακή πίεση, η καμπύλη των χειλιών της όπως κινούνταν, απέσπασαν την προσοχή του αρκετά ώστε να καταλαγιάσει ο θυμός του. Στην πραγματικότητα, ένιωσε ότι ήθελε να αφηθεί στις πυρετώδεις φροντίδες της. Να συνεχίσει να μιλάει μαζί της. Να θέλει να τη ρωτήσει γιατί κουβαλούσε τόσα σμούθι. Για ποιους προορίζονταν; Ήταν ντυμένη μάλλον για γυμναστήριο, παρά για δουλειά σε γραφείο. Κολάν που αγκάλιαζε τους σφιχτούς μηρούς της, κοντό αθλητικό μπλουζάκι που άφηνε να φαίνεται χαμηλά στην κοιλιά της ένα λεπτό στεφάνι από γυμνό δέρμα, δέρμα που ήταν γεμάτο πράσινες πιτσιλιές από σμούθι λαχανικών, και το οποίο θα έπρεπε να σταματήσει να κοιτάζει σαν χαζός.

Για όνομα του Θεού, τι είχε πάθει; Υποτίθεται ότι έπρεπε να μαζέψει το μυαλό του για τη συνάντηση με το παιδί του και όχι για να κάνει καμάκι σε μια ομολογουμένως όμορφη γυναίκα στο τοπικό καφέ.

Με έναν αναστεναγμό, ο Άρτσερ ανέβασε το βλέμμα του από το επικίνδυνο γυμνό, δέρμα πίσω στο ανήσυχο πρόσωπο της γυναίκας. Εκείνη τον κοίταζε έχοντας σουφρώσει τα όμορφα χείλη της.

Ανάθεμά σε, Άρτσερ. Μη χαζεύεις ούτε τα χείλη της.

Μάζεψε. Το. Μυαλό σου.

«Μη σε νοιάζει το πάτωμα!» φώναξε μια γυναίκα πίσω από τον πάγκο του μπαρ, αποσπώντας προς στιγμήν την προσοχή του Άρτσερ, που κατσάδιαζε τον εαυτό του. «Ο Τζο έπιασε ήδη τη σφουγγαρίστρα!»

«Εντάξει, Τζίνι, ευχαριστώ», αποκρίθηκε η γυναίκα που συνέχιζε να σφουγγίζει το πουκάμισο του Άρτσερ. «Και συγγνώμη για όλο αυτό». Τα χέρια της συνέχισαν την επίθεσή τους στο στήθος του. Στεκόταν πάρα πολύ κοντά του. Ο Άρτσερ μύριζε το σαμπουάν της. Άρωμα φράουλας; Θεέ μου. Έπρεπε να φύγει αμέσως.

«Συμβαίνουν αυτά», είπε η Τζίνι ανασηκώνοντας τους ώμους της.

Ένα ζευγάρι ηλικιωμένων πέρασε βαδίζοντας προσεκτικά γύρω από τον Άρτσερ και τη λιμνούλα στο πάτωμα. «Άιρις, πρέπει να ελαττώσεις τους ρυθμούς σου, καλή μου».

«Το ξέρω, Εστέλ», είπε ξεφυσώντας η κοκκινομάλλα, η Άιρις προφανώς. Όρθωσε το κορμί της και απάλλαξε επιτέλους τον Άρτσερ από την προσπάθειά της να τον καθαρίσει. «Έχεις δίκιο».

«Είσαι καλό κορίτσι», είπε η Εστέλ δίνοντας ένα τρυφερό

χτυπηματάκι στο μάγουλο της Άιρις. Ο γκριζομάλλης κύριος που ήταν μαζί της χάρισε στον Άρτσερ ένα σαστισμένο χαμόγελο.

«Δύσκολο πρωινό, ε;» ρώτησε.

«Εξελίσσεται σε πολύ δύσκολο, ναι».

Ο ηλικιωμένος κύριος γέλασε. «Ελπίζω να αναστραφεί».

«Πάμε, Χάρι», είπε η Εστέλ, πιάνοντάς τον από το μπράτσο. Ρούφηξε μια γουλιά από το σμούθι που κρατούσε. «Όπως φαίνεται, θα φτάσω νωρίτερα από την Άιρις στο μάθημα σήμερα. Και, ευτυχώς, φέρνω μόνη μου το ποτό μου», συμπλήρωσε με ένα γέλιο καθώς έβγαιναν από το καφέ.

Γέλασε και η Άιρις, αλλά σοβαρεύτηκε απότομα όταν το βλέμμα της έπεσε ξανά στον Άρτσερ. «Δε νομίζω ότι μπορώ να διορθώσω τη ζημιά». Κοίταξαν και οι δύο τον μεγάλο καταπράσινο λεκέ πάνω στο άσπρο πουνάμισο του Άρτσερ.

«Και βέβαια δεν μπορείς», είπε ο Άρτσερ και αναστέναξε. Τίποτα δεν μπορούσε να βοηθήσει την κατάσταση. Το κεφάλι του ήταν ήδη καζάνι πριν από αυτό το περιστατικό και το τελευταίο που χρειαζόταν ήταν να λιγουρεύεται τη δασκάλα της γιόγκα του χωριού ή ότι άλλο ήταν η Άιρις.

Η Άιρις μόρφασε. «Λυπάμαι, ειλικρινά. Να σε κεράσω κάτι τουλάχιστον; Τι πίνεις;»

Ο Άρτσερ έριξε άλλη μια ματιά στην ουρά, όπου όλοι όσοι στέκονταν και περίμεναν προσποιούνταν ότι δεν τον κοίταζαν με χίλια ερωτηματικά στο πρόσωπό τους και το έκαναν τελειώς αδέξια. Έπρεπε να ξεχάσει την ιδέα ότι θα μπορούσε να έρθει και να φύγει από την πόλη χωρίς να τραβήξει την προσοχή κανενός. Κοίταξε πάλι την Άιρις, τα σμιγμένα φρύδια της, τα σφιγμένα χείλη. Το φούτερ με την κουκούλα και το φερμουάρ που φορούσε πάνω από τα ρούχα γυμναστηρίου εί-

χε γλιστρήσει στον έναν ώμο της αποκαλύπτοντας κι άλλο γυμνό δέρμα, το οποίο επίσης δεν έπρεπε να κοιτάζει σαν χαζός.

Έπρεπε να φύγει αμέσως.

Δεν υπήρχε περίπτωση να απαντήσει στις ερωτήσεις κανενός σήμερα. Ούτε να μείνει κι άλλο κοντά σε μια γυναίκα που ήδη είχε κάνει άνω-κάτω τη μέρα του.

«Δεν έχω χρόνο», είπε ξερά και γύρισε την πλάτη του στην κατάπληκτη Άιρις και στην ουρά των πελατών του καφέ που τον κοίταζαν επικριτικά. Δε βρισκόταν εδώ για να κάνει φίλους. Βρισκόταν εδώ για να κάνει το σωστό για την κόρη του. Ασχέτως αν δεν ήταν βέβαιος ότι αυτός ήταν το σωστό για την κόρη του.

«Ένα τέρας!» Το κοριτσάκι έριξε μια ματιά στον τεράστιο πράσινο λεκέ στο πουκάμισο του Άρτσερ, έβγαλε μια στρογγυλιά και έτρεξε πίσω από τον καναπέ. Μάλιστα. Η πρώτη του συνάντηση με το παιδί του θα πήγαινε τόσο καλά.

«Δεν είναι τέρας, αγάπη μου. Είναι ο μπαμπάς σου», είπε η Πόλα, η μητέρα της Κέιτ, χαμογελώντας τρυφερά προς την κατεύθυνση που είχε εξαφανιστεί το παιδί. Ο Άρτσερ δεν είχε γνωρίσει ποτέ την Πόλα, άλλη μια απόδειξη ότι η σχέση του με την Κέιτ ήταν περιστασιακή και προσωρινή.

Η Πόλα ανέπνεε με τη βοήθεια συσκευής οξυγόνου και το σωληνάκι στη μύτη της έδειχνε με απόλυτη σαφήνεια ότι χρειαζόταν βοήθεια με το παιδί. Το παιδί του. Το οποίο ο Άρτσερ είχε δει μόνο στιγμιαία, πριν κρυφτεί πίσω από τον καναπέ.

«Και γιατί κρέμονται πράσινα έντερα από την κοιλιά του;» ρώτησε το κοριτσάκι χωρίς να ξεμυτίσει από την κρυψώνα του.

Ο Άρτσερ κοίταξε το πουκάμισό του. Δεν είχε άδικο το παι-

δί. Από μακριά, ο ακανόνιστος λεκές από το παχύρρευστο σμούθι έμοιαζε πράγματι με πράσινα έντερα. «Είναι... χμ... σμούθι λαχανικών», είπε μουδιασμένα.

Η Πόλα επιβεβαίωσε κουνώντας ζωηρά το κεφάλι της.

«Άκουσες, Όλιβ; Απλώς χύθηκε πάνω του λίγο σμούθι, αυτό είναι όλο».

«Εγώ δε βγαίνω από εδώ», είπε η Όλιβ, η κόρη του.

«Καλά, αγάπη μου. Μείνε εκεί», είπε η Πόλα και χαμογέλασε στον Άρτσερ. «Κάθισε. Η Όλιβ είναι ντροπαλή στην αρχή».

«Δεν είμαι ντροπαλή», ακούστηκε η λεπτή φωνούλα. «Δε μου αρέσουν τα τέρατα».

Ο Άρτσερ μόρφασε. «Με συγχωρείτε γι' αυτό», εξήγησε στην Πόλα. «Είχα ένα μικρό ατύχημα λίγο νωρίτερα και δεν προλάβαινα να γυρίσω σπίτι να αλλάξω».

«Φυσικά, μην ανησυχείς», είπε η Πόλα, ενώ το δικό της χαμογελαστό πρόσωπο είχε πάρει τώρα μια ανήσυχη έκφραση. «Είμαι σίγουρη πως όλα θα πάνε καλά», συμπλήρωσε και τότε ο Άρτσερ κατάλαβε. *Έπρεπε να πάνε όλα καλά.* Αυτή η γυναίκα είχε χάσει την κόρη της και δεν ήταν καλά στην υγεία της ώστε να μπορεί να φροντίσει την εγγονή της.

Το ζήτημα δεν αφορούσε μόνο αυτόν και τη ζωή του, τις δικές του εγωιστικές ανάγκες.

Να πάρει η οργή.

Ξερόβηξε. «Φυσικά. Όλα θα πάνε καλά. Είμαι βέβαιος ότι η Όλιβ κι εγώ θα συνηθίσουμε ο ένας τον άλλον πολύ γρήγορα».

Κρίνοντας από την έκφραση της Πόλα, δεν της έκανε ιδιαίτερη εντύπωση το γεγονός ότι ο Άρτσερ σκόπευε να «συνηθίσει» την εγγονή της, όμως, ειλικρινά, δεν μπορούσε να της υπο-

σχεθεί τίποτα παραπάνω προς το παρόν. Και μόνο που είπε το όνομα Όλιβ ήταν γι' αυτόν μια σημαντική πρωτιά. Είχε αποφύγει να το κάνει μέχρι τώρα, σάμπως το να μη λέει φωναχτά το όνομά της να εμπόδιζε όλα αυτά να γίνουν αληθινά.

Όμως, ήταν αληθινά. Η Όλιβ ήταν αληθινή. Και η εμφάνισή του την είχε τρομάξει.

Εκείνη η καταραμένη γυναίκα στο καφέ. Η Άιρις. Αν δεν τον είχε περιλούσει με πράσινη γλίτσα δε θα υπήρχε πρόβλημα. Και μετά είχε αρχίσει να τον πασπατεύει λες και υπήρχε περίπτωση να καταφέρει να το διορθώσει με μια χούφτα λεπτές χαρτοπετσέτες. Όχι ότι ακόμη σκεφτόταν τα χέρια της Άιρις στο στήθος του (αλλά ίσως να τα σκεφτόταν ξανά αργότερα). Προς το παρόν, είχε μεγαλύτερα προβλήματα.

Και δεν είχε ιδέα πώς να τα αντιμετωπίσει.

Το κυριότερο ήταν το πώς θα κατάφερε να βγάλει την κόρη του από πίσω από τον καναπέ.

Πάνω από μισή ώρα αργότερα, η Όλιβ παρέμενε κρυμμένη, ενώ αυτός και η γιαγιά της έκαναν με πολύ κόπο ψιλή κουβεντούλα και η δικηγόρος εξέταζε για άλλη μια φορά τα έγγραφα.

«Στο Παρίσι, λοιπόν», είπε η Πόλα. «Σου άρεσε η ζωή εκεί;»

«Μου αρέσει η ζωή εκεί», είπε ο Άρτσερ, δίνοντας έμφαση στον ενεστώτα. Γιατί δεν είχε σκοπό να μετακομίσει εδώ μόνη. «Λατρεύω τη ζωή εκεί». Ενώ ισχυρίστηκε ότι τη λάτρευε, τα λόγια ακούστηκαν ψεύτικα. Πώς μπορείς να λατρεύεις ένα μέρος όπου μόλις και μετά βίας έχεις ζήσει πραγματικά; Η ζωή του Άρτσερ στο Παρίσι ήταν η κουζίνα του Beau Rêne, όπου εργαζόταν ως επικεφαλής σεφ, μερικά μπαρ όπου αυτός και το προσωπικό σύχναζαν για ποτό μετά τη δουλειά και το διαμέρισμά του. Λάτρευε το Παρίσι ή μήπως λάτρευε την ιδέα ότι

το Παρίσι ήταν το καλύτερο, μια πόλη που φημιζόταν για την κουζίνα της; Δεν είχε σημασία. Το Παρίσι ήταν μέρος του σχεδίου του Άρτσερ για τη ζωή του. Το Ντριμ Χάρμπορ δεν ήταν. Σε καμία περίπτωση.

Δεν ήξερε πώς θα λειτουργούσαν όλα αυτά μαζί τώρα που έμπαινε και η Όλιβ στο μείγμα, αλλά θα έβρισκε την άκρη. Μπορεί η ζωή του να είχε εκτροχιαστεί προσωρινά από την καινούργια κατάσταση πραγμάτων, αλλά αυτό δε θα ήταν κάτι μόνιμο. Αν όλοι οι εμπλεκόμενοι αποφάσιζαν τελικά ότι η Όλιβ έπρεπε να μείνει μαζί του –το οποίο ήταν ακόμη ένα μεγάλο ΑΝ– τότε η Όλιβ θα έπρεπε και να πάει μαζί του.

Αρνήθηκε να σκεφτεί το ότι δεν μπορούσε ούτε καν να καταφέρει την κόρη του να βγει από πίσω από τον καναπέ, πόσο μάλλον να την πάει να ζήσει στη Γαλλία. Ένα πρόβλημα τη φορού.

«Λοιπόν, κύριε Μπερ», είπε η Κάορι Κιμ, η δικηγόρος, αρμόδια για την επιμέλεια του παιδιού, στρέφοντας την προσοχή της από τα έγγραφα ξανά στον Άρτσερ. «Όπως βλέπω, έχετε νοικιάσει ένα σπίτι στην πόλη».

«Ναι. Και η Όλιβ θα έχει το δικό της δωμάτιο». Ο Άρτσερ είχε νοικιάσει μια μικρή μονοκατοικία σε έναν ήσυχο δρόμο. Είχε μετακομίσει, είχε ξεπακετάρει τα πράγματά του και είχε στήσει ένα δωμάτιο κατάλληλο για κοριτσάκι, χωρίς να έχει καν τα προσόντα για να το κάνει, απλώς αγοράζοντας ό,τι ροζ και χαριτωμένο έβρισκε μπροστά του. Άθλια προσέγγιση, αλλά ήλπιζε ότι θα έκανε την Όλιβ να νιώσει άνετα στον χώρο που θα ήταν τώρα το σπίτι της.

«Και από επαγγελματική απασχόληση τι γίνεται;» ρώτησε η δικηγόρος.

Επαγγελματική απασχόληση. Ο Άρτσερ ένιωθε ένα κενό

στο στομάχι του. Θα έπρεπε να βρει μια δουλειά, φυσικά. Είχε περάσει τις πρώτες λίγες μέρες του στην πόλη ψάχνοντας σε όλη τη γύρω περιοχή για μια θέση σεφ, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η περιοχή έρευνας ήταν πολύ περιορισμένη, γιατί ακόμη δεν ήξερε τι θα έκανε με την Όλιβ ενώ θα δούλευε και δεν ήταν σκόπιμο να προσθέσει στο πρόβλημα και χρόνο μετακίνησης ή βραδινό ωράριο. Προς το παρόν έπρεπε να μείνουν στην πόλη. Όλοι συμφωνούσαν ότι η μετάβαση θα ήταν πιο εύκολη για την Όλιβ αν έμενε κοντά στη γαργιά της, τις φίλες της και το σχολείο της. Ήταν λογικό, αλλά άφηνε τον Άρτσερ κολλημένο στην πόλη, χωρίς καλές επιλογές για δουλειά.

«Ξέρω το ιδανικό μέρος!» πετάχτηκε η Πόλα. «Η Γκλάντις ψάχνει για μάγειρα», είπε στον Άρτσερ με ένα πλατύ λαμπερό χαμόγελο.

«Μάγειρα;» επανέλαβε ξέπνοα ο Άρτσερ.

«Ναι, για το καφεστιατόριό της!» Το πρόσωπο της Πόλα έλαμψε σαν να ήταν υπέροχη η ιδέα.

«Καφεστιατόριο;»

Η Πόλα έγνεψε καταφατικά.

«Θαυμάσια», είπε η κυρία Κιμ και έκλεισε αποφασιστικά το ντοσιέ της. «Εντάξει, είμαστε όλοι έτοιμοι για μια ανάθεση προσωρινής επιμέλειας. Κύριε Μπερ, θα είστε ο κηδεμόνας της Όλιβ για τους επόμενους έξι μήνες. Η Πόλα Κάρπεντερ διατηρεί το δικαίωμα τακτικών επισκέψεων. Μετά τη λήξη αυτής της χρονικής περιόδου, θα κανονίσουμε ξανά μια συνάντηση και θα λάβουμε μια απόφαση με βάση το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού».

Ο Άρτσερ έγνεψε απλώς καταφατικά, μην μπορώντας να κάνει σχεδόν τίποτε άλλο. Ένωθε το πρόσωπό του εντελώς μουνδιασμένο. *Μάγειρας σε καφεστιατόριο;* Αυτή θα ήταν στο εξής

η ζωή του; Μπαμπάς σε επαρχιακή κωμόπολη και μάγειρας σε φαγάδικο; Του ήρθε αναγούλα. Πώς διάβολο θα έπαιρνε ποτέ αστέρι Michelin δουλεύοντας σε ένα επαρχιακό εστιατόριο;

Η Καόρι κρυφοκοίταξε πάνω από τη ράχη του καναπέ. «Εντάξει, δεσποινίς Όλιβ; Θα μείνεις με τον μπαμπά σου για λίγο καιρό και θα σε φροντίζει πολύ καλά. Θα το εξασφαλίσουμε εμείς αυτό». Η Καόρι συνδύασε αυτή την απειλητική φράση με ένα αυστηρό βλέμμα προς τον Άρτσερ, το οποίο δήλωνε ξεκάθαρα ότι θα τον παρακολουθούσε όλη η πόλη. Λες και ο Άρτσερ δεν είχε πιάσει ήδη το μήνυμα νωρίτερα το πρωί στο Καφέ *Pumpkin Spice*».

Δεν μπόρεσε να ακούσει την απάντηση της Όλιβ, αλλά ήταν σίγουρος ότι δεν ήταν καλή, γιατί το ύφος της Καόρι άλλαξε απότομα, από επαγγελματικό δικηγορικό σε ανήσυχα φιλικό.

«Το ξέρω, γλυκιά μου», είπε ψιθυριστά η Καόρι, σκύβοντας πάνω από τα μαξιλάρια της ράχης του καναπέ. «Αλλά μερικές φορές πρέπει να είμαστε γενναίες».

Η Καόρι και η Πόλα είχαν δάκρυα στα μάτια τους και ο Άρτσερ, για άλλη μια φορά, ένιωθε απαίσια που ανησυχούσε για τη δική του ζωή, ενώ αυτές είχαν χάσει ένα πολυαγαπημένο πρόσωπο. Και η Όλιβ, που μόλις πριν από λίγους μήνες είχε χάσει τη μαμά της, ήταν τώρα αναγκασμένη να μείνει μαζί του.

Σηκώθηκε από την καρέκλα του και γονάτισε στην άκρη του καναπέ, δίπλα στην Καόρι. Κοίταξε διακριτικά από πίσω και αντίκρισε τα ορθάνοιχτα μεγάλα καστανά μάτια της Όλιβ. Ολόγεια με της Κέιτ. Σφίχτηκε η καρδιά του.

«Γεια σου, Όλιβ».

Το παιδί συνέχισε να τον κοιτάζει, αλλά τουλάχιστον δεν το έβαλε στα πόδια, και αυτό ήταν οπωσδήποτε πρόοδος.

Ο Άρτσερ ξερόβηξε. «Ναι, ξέρω ότι είναι λίγο παράξενο, και ότι μόλις γνωριστήκαμε, αλλά ας κάνουμε μια δοκιμή, εντάξει;»

Η Όλιβ ζάρωσε το μέτωπό της.

«Νομίζω πως η μαμά σου θα ήθελε να είμαστε... φίλοι», ξεκίνησε να λέει ο Άρτσερ.

«Σίγουρα», συμπλήρωσε η Κάορι. «Γνώριζα τη μαμά σου, Όλιβ, και ξέρω ότι θα ήθελε πολύ να μείνεις για λίγο καιρό με τον μπαμπά σου».

Αλήθεια; ήθελε να τη ρωτήσει ο Άρτσερ. Αν ήταν έτσι, γιατί η Κέιτ δεν του είχε πει για την Όλιβ; Όμως, δεν ήταν ώρα για ερωτήσεις. Όχι, τώρα που η Όλιβ τον κοίταζε με ορθάνοιχτα τα μάτια της, σαν να ένιωθε χαμένη και τρομαγμένη, κι αυτός δεν είχε ιδέα πώς να τη βοηθήσει.

Παρ' όλα αυτά, ο Άρτσερ δεν εγκατέλειψε την προσπάθεια. Και δεν απέτυχε.

Αν μπορούσε να επιβιώσει μαθητεύοντας σε μερικές από τις πιο απαιτητικές κουζίνες του κόσμου, τότε σίγουρα θα κατάφερε να διαχειριστεί ένα κοριτσάκι. Σωστά;

Άπλωσε το χέρι του. Για αρκετά τεταμένα δευτερόλεπτα, η Όλιβ απλώς το κοίταζε. Και μετά, επιτέλους, έβαλε το χεράκι της μες στο δικό του.

Ήταν μια αρχή.

Ο παγκοσμίως φήμης σεφ Άρτσερ Μπερ δε σχεδίαζε ποτέ να εγκατασταθεί σε μια μικρή πόλη ή να διευθύνει ένα εστιατόριο με σπεσιαλιτέ τις τηγανίτες. Αλλά το Στέκι χρειάζεται έναν σεφ και ο Άρτσερ χρειάζεται μια κοινότητα που θα τον βοηθήσει να μεγαλώσει την κόρη του, Όλιβ. Η Άιρις ποτέ δεν κατάφερε να κρατήσει μια δουλειά. Έτσι, όταν έμαθε ότι ο Άρτσερ ψάχνει για εσωτερική νταντά, παραλίγο να το βάλει στα πόδια. Αλλά δεν το έκανε. Τώρα μένει στο ίδιο σπίτι με το πανέμορφο αφεντικό της που του αρέσει να μαγειρεύει τα βράδια γυμνόσπυθος... Δε θα είναι δύσκολο η σχέση τους να διατηρηθεί σε αυστηρά επαγγελματικό επίπεδο, σωστά;

Το *Στέκι Strawberry Pancake* είναι μια ρομαντική ιστορία με μία οικογένεια από επιλογή κι ένα εγγυημένα αίσιο τέλος!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6055-0

Κωδ. ΠΗΧ. ΣΗΕ: 31972